

CHƯƠNG III

Ngay trong ngày cúng giỗ bà Trình, ông Trình đưa về nhà một người bạn nhỏ hơn ông chừng vài tuổi nhưng dáng vẻ coi rất sang trọng. Ông Trình gọi Nhật Linh đến và giới thiệu cho cô biết:

- Linh à! Đây là chú Lâm, một nhà doanh nghiệp nổi tiếng, giàu kinh nghiệm. Chú Lâm là bạn làm chung với ba. Con chào chú đi con.

Nhật Linh ngoan ngoãn làm theo lời cha, cô vòng tay cung kính:

- Dạ, con chào chú Lâm ạ.

Ông Lâm nhìn Nhật Linh đăm đăm:

- Con gái duy nhất của anh đây à, anh Trình? Tôi thật không ngờ anh lại có đứa con xinh đẹp và ngoan ngoãn đến thế.

Ông Trình mỉm cười:

- Nhật Linh con gái tôi đẹp thì có đẹp đấy, nhưng ngoan ngoãn thì chưa chắc đâu, chú à. Con bé này coi vậy mà bướng bỉnh lắm, giống hệt như mẹ nó khi xưa.

Lời phê bình của cha làm Nhật Linh hơi thẹn, cô bối rối cúi đầu. Ông Lâm tỏ ra rất hiểu biết và thông cảm với tuổi trẻ:

- Ô! Thanh niên mới lớn mà, đứa nào chẳng vậy hả anh? Nghe nói cháu Linh đây học giỏi và giúp đỡ cho anh rất nhiều trong công việc, tôi thành thật chúc mừng anh đó anh Trình.

Rồi ông hỏi Nhật Linh một câu thật bất ngờ:

- Nhật Linh à! Cháu có bạn trai chưa?

Nhật Linh lắc đầu:

- Dạ chưa. Cháu còn nhỏ, nên chưa muốn vương bận tình cảm.

- Vậy sao? Chú nghĩ.. Ở lứa tuổi này cháu đã có thể lập gia đình được rồi. Hai mươi mấy tuổi đối với một cô gái đâu có phải là nhỏ nhắn gì nữa hả cháu? Nhật Linh nè...

- Dạ.

- Chú có đứa con trai cũng giỏi lắm, hiện đang giữ chức vụ phó giám đốc một công ty thương mại, nó giống như cháu vậy, quá đam mê công việc nên xấp xỉ bốn mươi chưa có người yêu. Nếu cháu bằng lòng, chú sẽ giới thiệu cho hai đứa quen biết nhé!

- Dạ thôi, chú à! Nói thật, cháu.. cháu "dị ứng" với mấy vụ giới thiệu này lắm. Tình cảm theo ý cháu, nên để cho nó tự nhiên đến sẽ tốt hơn. Giới thiệu hay mai mối sẽ làm cho người ta cảm giác mình bị "ế", kỳ lắm chú à.

Ông Trình trừng mắt nhìn con:

- nhật Linh! Sao con lại ăn nói với chú Lâm như vậy?

Nhật Linh im bặt nhưng trong lòng khó chịu vô cùng. Trong khi đó ông Lâm cười dễ dãi:

- Có gì đâu, anh đừng rầy cháu. Thật ra, nó chỉ nói đúng với suy nghĩ của mình thôi mà. Nhật Linh cháu nói có lý đấy. Người con gái đẹp và tài hoa như cháu thì chắc chắn là không thiếu người đeo đuổi, phải không?

- Dạ, cháu không để ý đến mấy chuyện đó.

Câu trả lời này, Nhật Linh nói dối, bởi vì cô thừa biết mình được nhiều đàn ông đeo đuổi và cô từng hãnh diện về mình, chỉ tại vì với người khách lạ, cô không nên nán lại đây lâu có thể sẽ xảy ra lắm điều phiền phức nên Nhật Linh xin phép rút lui.

- Dạ thưa.. thưa chú, cho phép con phụ dì Sáu một chút.

Rồi chưa kịp đợi ý kiến của cha, Nhật Linh vội vã đi như chạy khỏi bàn ông Trình. Ông nhìn theo con gái, lắc đầu:

- Nó bao giờ cũng thế, cứ thích làm trái ý người. Nó không ngoan như chú tưởng đâu, chú Lâm à.

- anh nói thế chứ tôi lại rất thích cá tính của Nhật Linh. Làm kinh doanh thì phải lanh lợi hoạt bát và có cá tính riêng biệt thì mới tốt chứ anh Trình. Xem ra, cô bé này có vẻ hợp với cháu trai tôi. Nếu như hai đứa nó kết thành một đôi thì hay biết mấy.

- Anh muốn nói đến Đình Phương đó hả anh Lâm? Cậu ta thích hợp với ý tôi đấy. Tôi sẵn sàng hoan nghênh nếu Đình Phương chịu làm rể họ Trình. Tại tôi thấy Nhật Linh tính nết còn trẻ con nên chưa tính tới vấn đề hôn sự của nó mà thôi.

- Anh nói vậy chứ cũng phải tùy theo sự lựa chọn của bọn trẻ nữa chứ, anh Trình. Biết đâu con gái anh lại phản đối thì sao? Lúc này tôi gợi ý như vậy

nhưng nó lại không có vẻ gì quan tâm, thôi thì anh nên để cho nó tự mình tìm bạn vẫn tốt hơn. Ô, anh Trinh! Anh xem kia! Cái cậu đó có phải là bạn trai của Nhật Linh không hở?

Theo tay chỉ của Lâm, ông Trinh nhìn về phía cửa, và thấy một thanh niên cao lớn ăn mặc lịch sự bước vào, trên tay anh ta là cả một bọc trái cây đủ loại. Anh mỉm cười với Nhật Linh và tiến lại phía cô. Hai người bắt tay nhau rất là thân mật. Ông Trinh vô cùng ngạc nhiên, bởi người con trai này ông chưa từng gặp qua. Không biết Nhật Linh quen anh ta từ bao giờ mà cô lại không nói gì với ông cả. Lòng ông Trinh không được vui. Đành rằng Nhật Linh là con gái duy nhất được ông hết mực cưng chiều, cô có thể tự do làm theo ý thích của mình nhưng chỉ là vấn đề vui chơi giải trí. Còn chuyện quan hệ nam nữ, ông không thể dễ dãi với cô được. Bởi vì ông nhận thấy thanh niên thời nay khó tìm được kẻ thật thà, phần đông bọn họ đều sống thực dụng, toan tính. Điều ông sợ nhất là gặp phải hạng thanh niên "đào mỏ", thấy Nhật Linh là con gái nhà giàu rồi dùng thủ đoạn yêu thương giả trá để lợi dụng cô thì nguy.

Ông Trinh chú ý quan sát người thanh niên mới đến. Trông cách mặc của anh ta có vẻ là con nhà khá giả. Theo ông biết, người con trai nào mà Nhật Linh quen biết và chịu tiếp xúc thân mật thì chắc chắn đó là một người có ăn học. Nhưng cuộc đời này, đâu có ai học được chữ ngờ. Đôi khi người ta học cao, hiểu rộng thì thủ đoạn lại càng tinh khôn.

Đang giữa buổi tiệc, người nhà ông Lâm gọi điện thoại đến nhắn ông về gấp có khách hàng giao dịch. Tiễn bạn ra cổng xong, ông Trinh quay vào ngay và đi đến chỗ Nhật Linh đang ngồi ăn uống cười nói huyên thuyên với anh chàng lúc này.

Thấy cha đến, Nhật Linh vội đứng lên:

- Ủa! Chú Lâm đâu mà ba tới đây vậy?

Ông Trinh nghiêm mặt nhìn con:

- Chú Lâm vừa mới về, con mãi mê nói chuyện nên đâu có để ý. Cậu này là ai vậy?

- Dạ, để con giới thiệu. Đây là anh Quang Bình, người bạn con mới quen nhân dịp đi mua hoa sen về cúng mẹ đó ba.

Ông Trinh ngạc nhiên:

- Hoa sen ba đã đặt sẵn ở nhà dì Út Xuân rồi mà, bộ con không có tới đó lấy sao?

Nhật Linh lộ vẻ lúng túng:

- Dạ, con có đến lấy. Nhưng mà... trên đường về, bị anh Bình đây tông xe vào nên hoa gãy tả toi hết. Còn sen này là ở nhà anh ấy có trồng, anh hái đền lại cho con đây.

- Chỉ như vậy mà con vội kết bạn với người ta ư?

Nhật Linh yên lặng. Thật ra cô không biết phải trả lời cha như thế nào đành đưa mắt nhìn Quang Bình. Thấy vậy, Quang Bình vội lên tiếng:

- Dạ thưa bác, chuyện này là do cháu đề nghị Nhật Linh, chứ cô ấy không có ý làm quen với cháu, xin bác vui lòng thứ lỗi.

Ông Trình chiếu tia mắt dò xét về phía Quang Bình:

- Cậu tên gì? Nhà ở đâu vậy?

- Dạ, tên cháu là Quang Bình, nhà cháu ở Đa Kao.

- Cậu làm việc ở đâu?

- Thưa bác, cháu không phải là công nhân. Hằng ngày, cháu phụ giúp ba trông coi cửa hàng xe gắn máy ở quận I.

- Gia đình cậu kinh doanh xe à?

- Dạ.

- Cậu có tất cả bao nhiêu anh em vậy?

Quang Bình chưa kịp trả lời, Nhật Linh đã lên tiếng phản đối.

- Ba à! Anh Bình chỉ là bạn mới quen của con. Lần đầu tiên anh dự tiệc ở đây, tại sao ba lại hỏi nhiều như vậy chứ? Ba điều tra lý lịch anh ấy làm gì, anh không phải bạn trai của con đâu ba.

- Ba hỏi cho biết vậy thôi, không phải bạn trai mà con thấy nóng ruột vậy sao? Nhật Linh à! Con liêu chùng đó, ba không chấp nhận những mối quan hệ bừa bãi của con đâu.

Quang Bình nghe ông Trình rầy oan Nhật Linh, anh định lên tiếng phản minh nhưng ông Trình có lẽ đoán biết trước đã khoát tay ngăn lại:

- Tôi chưa nói gì đến cậu, cậu không cần phải thanh minh với tôi. Nhật Linh! Ba vào nghỉ trước, phần tiếp đãi và dọn dẹp giao lại cho con với chị Sáu đó nghe.

- Dạ.

Đợi ông Trình khuất dạng hẳn sau khung cửa kính, Quang Bình khẽ nói:

- Ba của Nhật Linh trông có vẻ khó tính quá nhỉ. Lúc đầu anh cứ tưởng Linh là con duy nhất thì không bao giờ bị rầy la trách mắng, ai ngờ ba Linh nghiêm khắc quá chừng.

Nhật Linh mỉm cười:

- Coi vậy chứ không phải đâu. Ngoại trừ chuyện quan hệ trai gái là ba tôi giám sát chặt chẽ, còn những chuyện khác, tôi hoàn toàn tự do.

- Nói như thế, chắc sau này Nhật Linh có bạn trai phải theo ý ba Linh, chứ không được tự do chọn bạn theo ý mình đâu nhỉ?

- Không có đâu! Ba tôi kỹ vì sợ tôi yêu lầm. Chớ nếu tôi chọn được bạn trai tốt, ông ấy đâu có lý do gì mà không chấp nhận?

- Nhật Linh tin như vậy à? Theo anh thấy vấn đề không đơn giản đâu. Một người cha mà ngay từ đầu đã quản lý chặt chẽ mối quan hệ của con mình như thế thì ông ta sẽ không để con được tự do trong vấn đề tình cảm của mình đâu.

Nhận xét của Quang Bình làm Nhật Linh không vui, cô để lộ vẻ bất bình trên gương mặt đẹp:

- Anh mới gặp ba tôi lần đầu, anh hiểu ông ấy được bao nhiêu mà lại dám đánh giá ông như thế? Nói cho anh hay, tôi luôn luôn tôn trọng ý kiến của cha vì tôi tin ông ấy có cái nhìn tinh tế hơn tôi.

- Nếu Linh nói vậy có là một ngày nào đó ba Linh gả chồng cho Linh, một người đàn ông không có tình yêu thì cũng chấp nhận hay sao?

Nhật Linh trở mắt nhìn Quang Bình:

- Sao anh lại có ý nghĩ lạ lùng như vậy? Chuyện này tôi chưa hề nghĩ tới bao giờ. Cảm ơn anh đã lo xa giùm tôi.

Quang Bình lắc đầu. Anh thật sự không hiểu nổi cô gái đang ngồi bên cạnh anh đây là người như thế nào nữa. Quang Bình hiểu ý liền đứng lên ngay:

- Nhật Linh! Trưa rồi, tôi phải về vì tôi còn công việc của mình. Cảm ơn Linh về bữa cơm thân mật trưa nay.

- Không có gì. Để tôi tiễn anh ra cổng. Di Sáu ơi, dọn dẹp bàn bên này giùm tôi một chút nha!

Việc Nhật Linh tiễn chân Quang Bình làm cho một số người có mặt trong buổi tiệc chú ý, nhất là dì Út Xuân. Sáng nay, vừa gặp dì, Nhật Linh đã nói

thẳng về hành động sỗ sàng của Minh Sang và cho đi biết. Từ nay, gia đình cô không đặt mua hoa sen ở chỗ đi nữa. Kế đó, thấy Quang Bình đi và trò chuyện thân mật với Nhật Linh, dì Xuân đoán có lẽ Quang Bình là bạn trai của Nhật Linh nên dì thầm thất vọng. Tội nghiệp Minh Sang, anh chàng thương Nhật Linh thật tình nhưng lại quá vụng về trong cách bày tỏ nên đã thất bại. Ai chứ Nhật Linh thì dì không dám trách, bởi vì cô là một tiểu thư khuê các vừa xinh đẹp lại vừa thông minh, thuộc dạng người trí thức, dì chỉ thấy tiếc cho Minh Sang mà thôi.

Người ta nói câu "tra tài gái sắc" không hẳn là vô căn cứ. Đàn ông không có sự nghiệp thì dù cho sinh ra trong giàu sang vẫn không được người đàn bà thông minh chấp nhận. Anh chàng kia không biết làm nghề gì nhưng trông có vẻ lanh lợi, xứng đôi vừa lứa với Nhật Linh, nên cô ta chê con trai dì cũng hợp lý thôi.

Ra đến công, Quang Bình bỗng cảm thấy lưu luyến không muốn rời Nhật Linh. Không hiểu sao mỗi lần gặp cô thì Quang Bình lại cảm thấy được sức quyến rũ kỳ lạ nơi cô. Từ ánh mắt, nụ cười đến giọng nói, dáng đi đều làm anh xao xuyến. Quang Bình không muốn nói lời chia tay. Anh nhìn Nhật Linh bằng ánh mắt ngưỡng mộ không hề giấu giếm:

- Nhật Linh...

Nhật Linh cũng nghe lòng rung động trước ánh mắt nồng ấm của Quang Bình. Cô cúi xuống cố tránh tia nhìn của anh:

- Anh muốn nói gì hả, anh Bình?

- Sau buổi chia tay này, liệu mình còn gặp nhau nữa không Linh?

- Ồ... chuyện đó em không biết.

- Quyền quyết định là ở em mà, Nhật Linh. Em không cho anh cơ hội hay sao?

- Bây giờ anh về đi, Bình ạ. Còn chuyện có gặp lại hay không, em nghĩ... nên theo sự an bài của số phận đi anh.

- Nhật Linh....

- Thôi, anh về đi. Em còn nhiều việc lắm.

Nói rồi, Nhật Linh bỏ chạy trở vào để mặc cho Quang Bình đứng ngẩn ngơ với niềm luyến tiếc. Anh không giải thích được lòng mình. Thờ thẩn hồi lâu, anh lên xe trở về nhà mà tâm sự cứ vương bận mãi bóng hình ai đó....

Giữ đúng lời hứa, Trang Đài đưa Nhật Linh đến nhà người cậu để học khiêu vũ. Đứng trước giàn hoa giấy màu cam được cắt tia cẩn thận thành bức tường rào tuyệt đẹp, Nhật Linh có thể tưởng tượng được người chủ nó là một người sôi nổi và yêu nghệ thuật. Tiếng nhạc xập xình phát ra từ hai chiếc thùng loa lớn làm át đi cả tiếng gọi của Trang Đài. Bất lực, cô đành bóp kèn xe inh ỏi, gây náo động căn nhà. Nhật Linh ái ngại nhìn bạn:

- Hay là mình về đi, biết có ai trong nhà không mà màm bóp kèn?

- Đồ ngốc! Nhà không có ai thì mà nó mở nhạc cho màm nghe đó hay sao? Hỏi vậy mà cũng hỏi. Nghe tiếng nhạc là tao biết có cậu ấy ở nhà, chắc đang bận gì ở nhà sau nên không nghe đó thôi.

Lời tiên đoán của Trang Đài quả nhiên là đúng. Sau hồi còi inh ỏi của cô, hai cánh cửa kiếng bật mở và một thanh niên mặc đồ short trắng xuất hiện. Trang Đài mỉm cười:

- Thấy chưa, nói có sai đâu. Cậu tao đó, nhỏ à. Tên cậu ấy là...

Trang Đài chưa kịp nói dứt câu đã dừng lại, vì trông thấy đôi mắt tròn xoe đầy kinh ngạc của Nhật Linh:

- Là anh à, Quang Bình?

Quang Bình cũng ngạc nhiên không kém Nhật Linh. Anh ngỡ ra, rồi không ngăn được nỗi vui mừng:

- Nhật Linh! Sao em biết anh ở đây vậy? Ồ.. em là bạn Trang Đài đó sao?

Bây giờ đến lượt Trang Đài, cô hết nhìn cậu Bình rồi lại ngó Nhật Linh với vẻ ngỡ ngàng:

- Như vậy là hai người đã quen trước với nhau rồi hả? Quen hồi nào mà hay vậy, Nhật Linh? Tại sao màm không kể cho tao nghe chuyện màm quen biết với cậu tao hả?

Nhật Linh cau mày:

- Màm hỏi gì dữ vậy làm sao tao trả lời cho kịp. Tao chỉ mới quen anh Bình cách đây hai tuần và hoàn toàn không biết anh là cậu của màm. Nếu biết thì...

- Nếu biết thì sao hả?

- Thì tao sẽ... làm lơ chứ sao.

Quang Bình nhìn hai cô gái với vẻ ngạc nhiên:

- Hai người nói gì mà tôi không hiểu vậy? Trang Đài, nói cho cậu nghe đi! Bộ Nhật Linh quen với cậu là một điều ghê gớm lắm sao mà cháu sững sờ vậy chớ?

- Không phải, tại vì hơi bất ngờ vậy thôi. Cháu định rủ Linh đến đây học khiêu vũ, ai dè nó lại quen với cậu trước khi cháu giới thiệu, cho nên cháu đây mới ngạc nhiên. Cậu Bình à! Làm sao cậu quen với Nhật Linh được vậy? Con nhỏ này kiêu ngạo lắm mà.

Quang Bình mỉm cười. Anh kể cho Trang Đài nghe nguyên nhân mình quen biết Nhật Linh:

- À! Thì ra là như vậy. Cậu Bình! Vậy là cậu không từ chối nếu cháu nhờ cậu dạy Nhật Linh khiêu vũ phải không?

Quang Bình gật đầu, giọng anh có phần sôi nổi.

- Rất sẵn sàng! Chẳng những cậu dạy Nhật Linh mà lại còn "ưu tiên" miễn phí cho cô ấy nữa, cháu thấy sao hả?

Trang Đài lém lỉnh:

- Cháu phản đối chuyện này. Nhật Linh là con nhà giàu, ba nó là tổng giám đốc công ty dịch vụ thương mại Thiên Long, cậu cứ "chặt đẹp" tiền học phí chứ đừng ưu tiên miễn giảm cho nó. Cứ coi như nó không phải là bạn cháu là xong chứ gì.

- Đâu được. Làm thế, cháu không sợ Nhật Linh cười cậu ham tiền mà không biết tình nghĩa hay sao?

Quay sang Nhật Linh, Quang Bình hứa hẹn:

- Mỗi ngày, anh có thể dạy cho Linh hai tiếng đồng hồ từ sáu giờ đến tám giờ tối. Linh sắp xếp thời gian được chứ?

Nhật Linh chưa kịp trả lời, Trang Đài đã la lên:

- Cháu phản đối!

Quang Bình cau mày:

- Tại sao vậy?

- Thứ nhất là cậu không được xưng "anh" với Nhật Linh, vì nó là bạn cháu thì cậu cũng phải coi nó như vậy. Thứ hai, cậu chỉ nên tranh thủ dạy nó mỗi tuần hai buổi thứ năm và chủ nhật như các học viên khác, chứ sao cậu lại "quá nhiệt tình" như vậy? Nếu cậu dành hết thời gian cho Nhật Linh thì thời gian đâu

mà đi chơi với vợ sắp cưới của mình? Cháu e rằng "mợ dâu" tương lai sẽ không chấp nhận chuyện này.

Sự cản trở của Trang Đài làm Quang Bình phật ý. Anh nghiêm mặt nhìn cô cháu gái:

- Cháu nói hết chưa? Bây giờ thì đến lượt cậu. Trang Đài nè! Từ nãy giờ cháu đi quá xa vào chuyện riêng tư của cậu Bình rồi đó. Cậu sắp xếp thế nào mặc kệ, miễn là không ảnh hưởng gì đến ai thì thôi, cháu đừng để tâm lo những chuyện bao đồng như vậy. Còn về chuyện xưng hô, đòi hỏi của cháu thật là vô lý. Nhật Linh tuy bạn của cháu nhưng cô ta chỉ nhỏ hơn cậu vài tuổi, lại không có liên hệ gì trong thân tộc, cậu không thể buộc người ta gọi bằng "cậu" như là cháu vậy. Xưng hô "anh, em" thì có hại gì đâu.

Trang Đài đưa mắt nhìn Nhật Linh như chờ đợi ý kiến của bạn, Nhật Linh lại biểu đồng tình theo ý Quang Bình.

- Anh Bình nói phải đó. Nếu ảnh sắp xếp được thời gian, dạy càng nhiều ngày trong tuần thì khóa học càng kết thúc sớm chứ có sao. Chẳng lẽ mày không muốn tao mau chóng biết khiêu vũ à? Chuyện này là do mày khuyến khích tao mà. Nếu như mày cảm thấy hối hận thì thôi, tao không học nữa...

- Ai biểu mày coi thường tao làm chi. Tao thừa biết ý mày mà. Mày sợ tao "để ý" cậu mày có phải không hả? Bộ mày tưởng trên đời này hết đàn ông rồi hay sao? Hay là tao quá tệ đến nỗi phải "ăn cướp" tình yêu của người khác?

Thấy sắc mặt Nhật Linh có vẻ giận, Quang Bình vội năn nỉ giúp Trang Đài;

- Thôi mà Nhật Linh. Trang Đài nó vô tình chứ không có ý như vậy đâu. Hai người đã từng là bạn thân, đừng vì chuyện không đáng mà để xảy ra giận hờn làm mất đi hòa khí không hay.

Trang Đài cũng hạ giọng nài nỉ bạn:

- Ồ, con nhỏ này sao mà hay làm lớn chuyện quá, bạn bè mà không hiểu nhau tí nào. Ghét mày ghê!

Nhật Linh nhìn thẳng vào ánh mắt Trang Đài:

- Sao, bây giờ chịu để tao học với cậu mày rồi chứ? Không hoài nghi bậy bạ nữa chứ?

Trang Đài đưa cánh tay phải lên cao:

- Xin thề. Tao tin mày Linh ạ.

Nhật Linh nhìn sang Quang Bình:

- Anh Bình! Xin lỗi chừng nào chúng ta có thể bắt đầu?
- Tùy Linh thôi, có thể ngay từ tuần này cũng được.
- Vậy ngày mai tôi mới học nha.
- OK. Năm giờ ngày mai, anh sẽ đợi Linh ở đây.
- Chúng ta về được rồi, Trang Đài.

Câu nói của Nhật Linh làm Quang Bình phật ý, đôi mày anh khẽ nhíu lại:

- Nhật Linh! Em đến đây chỉ vì mục đích muốn học khiêu vũ thôi ư? Ngoài ra... bộ em không có gì để nói với anh sao?

Nhật Linh tròn mắt:

- Nói cái gì? Giữa chúng ta thì có gì để nói chứ. Quang Bình à! Tôi đến đây chỉ là để học khiêu vũ thôi, anh đừng tưởng tượng quá phong phú đến những chuyện khác. Tạm biệt anh nhé. Hẹn gặp lại ngày mai.

- Nhật Linh!

Quang Bình bước tới nhưng Trang Đài đã ngăn anh lại:

- Cậu Bình à! Cậu làm gì vậy? Nhật Linh chỉ đơn thuần tới học nhảy thôi mà. Đàn ông đeo đuổi nó hàng tá, cậu chen chân không nổi đâu. Và lại, cậu đã có Vân Thu với ngày cưới gần kề, cậu làm ơn đừng có lãng mạn quá.

- Trang Đài! Chuyện của cậu, cháu biết gì mà nói...

- Thôi đi, nhìn ánh mắt cậu là cháu có thể đoán ra chuyện gì rồi. Đã lỡ hứa với Nhật Linh, cháu không thể rút lời, nhưng cậu đừng để cô Vân Thu trách cháu. Xin phép cậu, cháu đưa bạn cháu về đây.

Dứt lời, Trang Đài nắm tay Nhật Linh rời khỏi sân nhà Quang Bình.

Còn lại một mình, anh tựa lưng vào tường với một nỗi băn khoăn thoáng gọn trong lòng. Kỳ lạ thật! Không hiểu sao cứ mỗi lần gặp Nhật Linh, Quang Bình lại nghe con tim mình rộn lên những nhịp đập xao xuyến, mặc dù trước đó anh đã từng yêu Vân Thu. Gặp Nhật Linh, Quang Bình không còn nhớ là mình sắp cưới vợ, mình đã từng làm lễ hỏi với Vân Thu. Tại sao vậy? Người con gái ngang tàng, kiêu ngạo đó lại có sức quyến rũ chết người như vậy hay sao? Không, không phải đâu! Chắc tại mình quá lãng mạn đấy thôi. Quang Bình lắc đầu, cố sống với hiện thực. Anh tự nhủ lòng: "Mình đã yêu Vân Thu và chỉ yêu một mình cô ấy. Đám cưới sắp đến rồi, đừng nên để tâm hồn đi hoang."